

Everything different, but same, same

Khorat heeft me echt veranderd, het is nu heerlijk om weer “thuis” te zijn. Ik bedoel op mijn luxe appartement(je) , met uitzicht op zee, ik vind het niet meer erg om vis die zo anders smaakt dan thuis te eten, dat ik toch weer veel alleen ben, terwijl Leen bowlt of vrienden helpt met van alles en nog wat, ik slaap weer heerlijk, doe allerlei leuke dingen met mijn inmiddels goede vriendin Loran. Leer steeds meer dingen kennen, weet steeds meer waar te gaan zeg maar. Kortom ik ben begonnen met genieten (wat ik natuurlijk meteen had moeten doen). Ik vind het leuk om behalve mijn vader, die ik elke week al belde, nu ook mijn vriendinnen in Nederland te bellen, want ik mis ze ook wel een beetje, maar nu heb ik niets te zeuren, dat is voor hun ook leuker.

Heb dagelijks telefonisch contact met mijn broer; hij vertelde me: ik was nog niet weg of twee zeer grote gekko's waren met elkaar aan het vechten boven op mijn bed. Ben ik toch blij dat ik besloten had de nacht te reizen en niet nog een nacht daar te slapen. Hij vertelde me pas achteraf dat er de eerste avond, toen ik met een slaaptablet en een fles bier op in mijn bed lag te ronken, er een slang vanaf boven, richting Jeannette kroop die hij en Kiau hebben weggejaagd, als ze me dat hadden verteld was ik waarschijnlijk meteen opgestapt. Mijn broer zag er zo uitgedroogd uit en hij was zo mager (ik kon zijn 7e rib zien) dat ik hem naar het ziekenhuis heb gestuurd (25 km. verderop hebben ze een kliniek voor locals). Hij heeft daar een dag aan het infuus gelegen en is zich nu bewust dat hij 'sochtends behoort te eten en fruit moet gebruiken iets wat daar tenslotte goed te verkrijgen is. Kiau let daar wel goed op, alleen een Thai heeft nu eenmaal andere eetgewoonten dan een Europeaan.

Mijn broer gaat om de dag vissen, zij gaat dan mee en slaapt wat of zit te kijken. Soms vangt hij niets, soms vangt hij genoeg om de hele familie voor 2 dagen van eten te voorzien. Gisteren heeft hij rijst gegeten met mieren-eieren. Die schudden ze met een net uit een hoge bamboe en koken ze daarna in water en dan worden ze meegebakken in de rijst, hij eet het. Ik eet liever bij Pan-Pan (een Italiaan in de stad verderop), maar van de week heb ik een echte visschotel hier uit de zee besteld en grotendeels opgegeten en ik ben nog niet ziek geweest.

Aan Leen merk ik dat hij het nu al wel een beetje gezien heeft, hij vindt het ook best om naar Nederland terug te gaan. Kan zijn omdat zijn oom erg ziek is en wij graag nog met hem willen praten en hem steunen door er te zijn. Maar hij zegt dat hij zijn dagelijkse bezigheden begint te missen. Ik vraag dan; bedoel je de vaatwasser leegmaken of stofzuigen, de was, eten koken, dat soort dingen? (u begrijpt beste lezer dat ik die dingen thuis dagelijks doe). Hij glimlacht dan en zegt: Nee, ik mis mijn gereedschap, ik wil wat dingetjes in huis doen, wat klussen, biljarten met de buurman, mijn bowlingmaatjes in Goes, dat soort dingen. Maar zo te zien is het nog geen heimwee hoor! Ik mis de kinderen, de familie, het dansen en onze dansvrienden, mijn gezellige buurvrouwen, mijn vriendinnen, zelfs het therapiezwemmen mis ik wel een beetje, want hier moet ik dat alleen doen in het zwembad en ben ik echt die dame in het blauwe zwempak dat elke dag een rondje zwembad huppelt in het water, wat een belachelijk gezicht moet zijn van bovenaf! Ik wil mijn schoonzus(sen) weer in de armen sluiten, Leen's nicht bezoeken die zo ziek is geweest, onze oude tante's. Mijn vader natuurlijk, weer zelf in de auto kunnen rijden, mijn eigen fiets, mijn eigen spullen om me heen en dat soort dingen.

Maar aan de andere kant is het hier nu heerlijk, we gaan vaak met z'n vieren of zessen uit eten, een paar keer per week, iets wat in Nederland echt niet meer kan! Het buiten zijn, niet alleen overdag, maar vooral de zwoele avonden op het balkon kunnen zitten, over de zee kunnen kijken, slapen met slechts een laken op je en soms niet eens.

En onlangs ben ik verliefd geworden op een Thaise dame, ik heb haar laten omwickelen in bubbels en karton. Loran en ik hebben er eerst twee dagen mee rondgereden in haar truck, want we wilden haar verscheppen, versturen hoe dan ook. Uiteindelijk is dat gelukt (ik hoop dat ze aankomt) Maar de prijs van verzenden, daar had ik bijna een ticket voor het vliegtuig van kunnen kopen, voor alle zekerheid heb ik haar gefotografeerd samen met Loran, zodat we haar herkennen als ze aankomt. Ik heb haar naar mijn buurman gestuurd in de hoop dat hij haar voor mij wil bewaren.

Thuisgekomen bij Loran, we hadden haast, liet ze haar sleutels van het huis en de auto binnen liggen, mijn telefoon deed het niet, lang verhaal kort, we hebben uren zitten wachten in de avondschaduw, opgevreten door de muskieten die meteen tot de aanval overgingen, gelukkig waren de honden buiten want het is daar echt pikdonker, geen verlichting en er zijn daar erg veel slangen en grote kikkers. Jorrit was er niet en uiteindelijk zijn Leen en Ronnie (die bij ons zaten) met een taxi naar ons toegekomen om ons te verlossen, de mannen niet al te vrolijk natuurlijk, toen zijn we ongewassen, niet omgekleed meteen maar doorgedaan naar een dorp verderop; Ban Saray om wat te eten (weer alleen vis te verkrijgen). Terras boven de zee, verlicht als een kermis met niet al te best food, Loran was er de volgende dag ziek van en Leen lustte geen koffie (nou dat zegt wat) ik had nergens last van, dat is weer eens wat anders.

Vandaag is Leen weer bowlen, zal waarschijnlijk weer boven de tweehonderd gooien, moet hij weer in de krant, heeft al een beker gewonnen, die moet hier blijven bij de sponsor, ik doe mijn administratie, mijn mailtjes, mijn bankzaken, want gisteren kon ik dus niet voldoende pinnen om mijn lady te verzenden, mijn was, ik heb nu een eigen wasmachine en draai elke dag een was (met koud water) maar droog is het zo op mijn balkon. Doe de afwas, doe mijn telefoontjes, mijn sms, wat boodschapjes op de markt, mijn oefeningen in het zwembad, evt. maak ik wat eten voor de avond alvast klaar, en als er tijd over is ga ik wat zitten lezen, dat hou ik hooguit een bladzijde of twee vol en dan kijk ik maar weer eens over de zee en voor je het weet is de dag alweer om en zitten we gezellig met een kaarsje (dat steeds uitwaait) de fan en een pas gekocht schemerlampje op het balkon een drankje te drinken, Leen valt op de bank in slaap en ik geniet van het niets doen. Het weekend komen Carlijn en Annemarie vragen of ik ze wil helpen met Nederlands en zo gaan onze dagen voorbij, wat zal dat wennen zijn als we weer terug in Holland zijn.

Een vraagje aan al mijn lezers, ik weet dat het er velen zijn, ik denk de 2000 keer inloggen te halen voor we naar huis gaan, maar ik zou het zo leuk vinden om te weten, wie leest dit nou? Dus laat even je naam of een (geestige) opmerking achter op het gastenboek, voor mijn feedback! Krop Khun Ka!